

DIFONDRE LA CIÈNCIA

Francisco Tomás*

Considerada des d'una perspectiva de conjunt, la investigació científica en la Universitat de València té una dimensió ben àmplia tant pel que fa a la qualitat com a l'extensió a una gran part de les branques del saber. Bona prova d'açò és la informació reflectida en el *Second European Report on Science and Technology Indicators* de la Comissió Europea, on la Universitat de València figura com la quarta universitat més activa en investigació de l'Estat espanyol, amb el 5,5% de tota la producció científica espanyola mesurada en termes de publicacions referenciades a l'ISI. Tan sols el Consell Superior d'Investigacions Científiques, considerat com una única entitat, la Universitat de Barcelona, la Universitat Complutense i la Universitat Autònoma de Madrid se situen per davant de la nostra universitat.

Tot i la importància d'aquestes dades, la societat civil que ens envolta no acaba de ser conscient de la significació i del ressò en la comunitat científica internacional de la investigació de la nostra universitat. La publicació d'estadístiques, dades sobre ordres de prelación, nombre de publicacions, contractes, etc. —que per altra banda són necessaris per tal de retre comptes de l'activitat investigadora a la societat— no són, al meu parer, la millor forma per tal que els ciutadans coneguen i valoren els nostres descobriments, les nostres aportacions al coneixement i la potencialitat dels universitaris i dels mitjans materials disponibles a l'hora d'afrontar els reptes de la societat i dels sectors productius.

Aquesta tasca de difusió dels resultats i la importància de la feina que estem fent necessita l'ajuda i l'esforç dels investigadors per tal de fer accessibles a amples sectors de l'opinió pública els resultats del seu treball investigador. Ja sé que no és fàcil per a un grup investigador, que ha d'estar un dia darrere l'altre

afrontant el repte del seu treball, trobar el temps per a realitzar una síntesi dels seus resultats i traduir-la a un llenguatge accessible per a un ciutadà mitjà. Tanmateix, aquesta tasca és un esforç que ha de fer-se, i necessàriament l'hauran de dur a terme els mateixos que realitzen la investigació i que coneixen amb detall el seu abast i la seua possible aplicació. Això sí, amb el suport institucional adient. És ben positiu

que els nostres ciutadans coneguen que els qui treballem a la Universitat de València, que és la seua, resollem problemes i contribuïm a augmentar el coneixement científic i el progrés de la societat.

En aquest procés de difusió, però, mai no ha d'estar absent ni el rigor ni la prudència que caracteritza la investigació científica. Haurem de fugir sempre de despertar expectatives no fonamentades o especulacions que queden ben lluny del que haguérem pogut fer. No hem de donar la idea que els problemes estan resolts quan només hem obert una finestra. Sabem que en la comunitat científica, un descobriment no és reconegut fins que no ha estat publicat,

amb el corresponent arbitratge, en una revista científica, i haja pogut ser contrastat per altres investigadors.

És també molt important, d'altra banda, que la nostra societat conega que els nostres investigadors tenen un reconeixement més enllà de les nostres fronteres, que els seus treballs són recollits en les publicacions científiques més importants, que competeixen amb èxit en aquells fòrums on s'assignen recursos econòmics, i que participen cada vegada més en projectes amb empreses. És aquesta una responsabilitat institucional en la qual han de fer un paper molt actiu els mitjans de què disposa la Universitat per a relacionar-se amb la societat, i en especial, aquesta publicació. ©

«LA SOCIETAT CIVIL NO ACABA DE SER CONSCIENT DE LA SIGNIFICACIÓ I DEL RESSÒ EN LA COMUNITAT CIENTÍFICA INTERNACIONAL DE LA INVESTIGACIÓ DE LA NOSTRA UNIVERSITAT»

*Vicerector d'Investigació de la Universitat de València